

IRRA, v. n. I. ell. I. omkrång; 1) Vilsen stryka af och an, utan att veta, huru man skall komma till rätta. *De ginga vilse och i-de länge omkrång i skogen.* — Syn. Famlä. Trefva. — 2) Stryka af och an, utan stadigt hemvist. *Ziguenarne i omkrång utan hem.* — I. sig, v. r. Misstaga sig, taga vilse. Brukas mest i skriftspråket. *Du i-r dig mycket, om du tror det. Deruti i-r du dig.* — Syn. Se *Bedraga sig*.

IRRATIONAL, -- tschonäll, a. 2. 1) Förnuftsvidrig, oklok. — 2) (mat.) Som hvarken med hela tal eller bråk kan strängt noggrant uträknas eller uttryckas.

IRRBLOSS, n. 5. Benämning på små, lik-som hoppande, blåaktiga lågor, hvilka sväfvande omkrång öfver kärraktigt mark och ställen, der djurlemningar ruttna. De större kallas Lyktgubbar.

IRREGULARITET, -----ét, f. 3. Oregelbundenhet; oordentlighet; ojemnhet.

IRREGULIER, -- gulljär, a. 2. Oregelbunden; oordentlig; ojemn.

IRRELIGIOSITET, --- schäsité, f. 3. Gudlöshet, ogudaktighet, religionsförakt.

IRRELIGIÖS, --- schös, a. 2. Gudlös, ogudaktig, religionsföraktande.

IRRFÄRD, c. 3. (mindre brukl.) Färd, då man far vilse.

IRRGÅNG, m. 2. Se *Labyrint*.

IRREPARABEL, --- åb'l, a. 2. Oersättlig, ohjelpig, oupprättelig.

IRREVOKABEL, --- åb'l, a. 2. Oåterkallelig.

IRRIG, a. 2. Vilsefarande. *I-a lärör, föreställningar.* — Syn. Falsk, Oriktig, Vilsefarande. — *Irrighet*, f. 3. — *Irrigt*, adv.

IRRING, f. 2. Irrig föreställning, förmodan, tanke. — Syn. Se *Villa*.

IRRITABILITET, -----ét, f. 3. (fysiol.) Organisk kraft, till följd hvaraf musklerna, när de retas, draga sig tillsammans och blifva kortare, tjockare, hårdare; men, när retelsen upphör, återtaga sin form, och blifva längre, tunnare, mjukare.

IRRITATION, --- tschón, f. 3. 1) Retande, retning. — 2) Retadt tillstånd. — 3) Förbittring.

IRRITERA, v. a. 1. (lat. *Irritare*) 1) Reta, uppreta. — 2) Egga. — 3) Uppväcka. — *Irriterande*, n. 4.

IRRLÄRA, f. 1. Irrig, falsk, vilsefarande lära (isynn. i religion).

IRRLÄRARE, m. 3. En, som drifver falska läror i religionen.

IRRLÄRIG, a. 2. 1) (om person) Som drifver irrläror. *En i. prest.* — 2) (om sak) Som innefattar irrläror. *I-a salsr.* — *Irrlärlighet*, f. 3.

IRRMENING, f. 2. Falsk, vilsefarande, oriktig mening (isynn. i religion).

IRRSKEN, irrschén, n. 5. Villande, bedrägligt sken.

IRRUPTION, irruppschón, f. 3. 1) Fiendtligt infall. — 2) Öfersvämning.

IRRVÄG, m. 2. Se *Villoväg*.

IRÅKA, iråka, v. a. 1. Råka uti, ut för. Brukas mest i part. pass. *Hans i-de olycka, obestånd, förakt.*

IS, m. 2. Vätska, isynn. vatten, som genom köld blifvit försatt i fast form. *Kall, hal som i. Frysa till i. I-en bär, brister. Bryta i-en,* (fig.) vara den förste, som företager något svårt;

hana väg för andra; öfvervinna första svårigheterna. — *Ss. Isbit, -fri, -fäll, -kant, -pigg, -smällning, -stycke.*

ISA, v. a. 1. 1) I. ell. i. *üpp*, bryta upp isen på ett ställe. *I. ett qvarnhjul, göra det fritt ifrån is.* — 2) (fig.) Göra kall som is. *Ålderdomen i-r blodet.* — V. n. (mindre brukl.) Frysa till is, blifva belagd med is. — V. impers. Frysa is, bilda sig is. *Det i-r kring hjulen. Det i-r i tänderna, se Ila.* — *I. sig, v. r. I. sig fram, igenom, in, ut,* bana sig väg fram &c. genom att bryta upp isen.

ISABELLFÄRG, -- bällfärj, m. sing. Hvitgul färg.

ISABELLFÄRGAD, a. 2. Som har hvitgul färg.

Anm. Benämningen uppgifves vara hämtad deraf, att spanska prinsessan Isabella, ståthållarinna i Nederländerna, hade, då hennes gemål, erkehertig Albrekt af Österrike, år 1601 belägrade Ostende, gjort ett löfte, att icke ömsa linne, förän staden var intagen, hvilket sedan icke skedde förr än tre år derefter, då hennes linne hade denna färg.

ISBANA, f. 1. Banad väg för slädar eller kälkar, antingen på marken, tillvägbragat medelst vattens utslagning och tillfrysning, eller på snöbetäckt is, medelst skottning.

ISBARK, m. sing. (kollektivt) Regn, som frusit i luften närmare intill marken, när denna är mycket kall. — Äfv. *Isregn*.

ISBELÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Belägga med is. Brukas mest i passiv, helst part. *Isbelagd*.

ISBEN, n. 3. Se *Blygdben*.

ISBERG, n. 5. Simmande ismassa af mer eller mindre betydlig storlek. — Kallas någon gång äfv. *Isö*.

ISBILL, m. 2. Spetsigt jern, med skaft af trä, som isynn. af fiskare begagnas att dermed hugga upp yakar.

ISBJÖRN, m. 2. En art af Björnslägtet, ofta öfver 9 fot lång, med långt hufvud och platt panna, lång hals, korta öron, långa tassar med simhud samt öfver hela kroppen betäckt med ett hvitt, långt och tjockt ragg. Finnes inom norra polkretsen. *Ursus maritimus*.

ISBLINK, m. 2. Ett slags blixtrande sken, återkastadt ifrån isen i norra polartrakterna.

ISBOKARE, m. 3. Se *Isräckare*.

ISBRODD, m. 2. Jernskolla med tre spetsar under, hvilken bindes under klacken på skodon, när det är halt.

ISBRYGGA, f. 1. Brygga eller hvalf öfver en ström o. s. v., bildad af is.

ISBRÄCKARE, m. 3. Ett på starka hjelkar från grunden af en flod uppfordrt rustverk, hvars ändamål är att skydda brokar eller propelare mot driftsens våldsambet.

ISFJÄLL, n. 3. Isbetäckt fjäll.

ISFLAKE, m. 2. pl. — *flakar*. Mycket stort isstycke.

ISFLINGA, f. 1. Helt litet, tunt och smalt isstycke.

ISFÄGEL, m. 2. pl. — *fåglar*. Släkte af spartfågeln, omkr. 7 tum lång, med hvassa, krokiga klor, lång, rak, skarp klufven näbb, kroppsfärgen ofvan höglå, inunder roströd, hufvudet mörkgrönt, strupe och underhaka hvita. Alcedo ispida.

ISGATA, f. 1. Isbelagd väg.

ISGRADERING, f. 2. (tekn.) Saltvattens gradering på det sätt, att man låter det frysa, då